

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Η ασφυκτική εποπτεία, ο δημοσιονομικός διορθωτής (κόφτης), το υπερταμείο, η Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων συρρικνώνουν σε βάθος την εθνική κυριαρχία του αστικού κράτους και την αστική δημοκρατία.

Νησί των Κυκλάδων η Ιθάκη του ΣΥΡΙΖΑ

Άνθρακες ο θησαυρός! Η ρύθμιση του χρέους, η πολυπόθητη Ιθάκη του συριζαϊσμού, αντίδοτο στο φαρμάκι που ποτίζει τον ελληνικό λαό, αποδείχτηκε νησί των Κυκλάδων. Οι άτεγκτοι δανειστές δεν συγκινήθηκαν απ' τη νομιμοφροσύνη (οσφυοκαμψία) του ΣΥΡΙΖΑ, που τοις κείνων ρήμασι πειθόμενος ενέδωσε πλήρως στα κελεύσματά τους. Ουσιαστικά, επανέλαβαν την υπόσχεση του 2012 στη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Απλώς συμφώνησαν ότι το χρέος θα επανεξεταστεί το 2018, εφόσον εκπληρωθεί το πρόγραμμα του Τρίτου Μνημονίου μέχρι κεραίας, και τα μέτρα απόκλισης απ' τους δημοσιονομικούς στόχους. Απ' τα 10,3 δισ. της δόσης τα 7,5 δισ. θα δοθούν για την αποπληρωμή του χρέους, πράγμα που συμβαίνει με το συντριπτικό μεγαλύτερο μέρος των δανείων, και τα υπόλοιπα για την εξόφληση των ληξιπρόθεσμων χρεών του κράτους στους ιδιώτες. Νέο χρέος θα προστίθεται και με τις υπολειπόμενες δόσεις μέχρι το 2018 για την εξόφληση, κυρίως, χρέους. Πίθος των Δαναΐδων. Για να εκταμιευθεί η πρώτη δόση, η ελληνική κυβέρνηση υποχρεώθηκε σε νέες υποχωρήσεις: Απελευθέρωση και πώληση και των δανείων με εγγύηση του Δημοσίου, εσπευσμένη έγκριση απ' την κυβέρνηση των 19 ιδιωτικοποιήσεων που περιλαμβάνονταν στο πρόγραμμα του ΤΑΙΠΕΔ, όπως είχε διαμορφωθεί το περασμένο καλοκαίρι, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ διατυμπάνιζε ότι οι 19 ιδιωτικοποιήσεις αποτελούσαν ιδιοκτησία της ΝΔ και ότι ο ίδιος μόνο σε 9 ιδιωτικοποιήσεις θα προχωρούσε. Υπογραμμίστηκε ακόμα η ανάγκη νομικής προστασίας των στελεχών του νέου υπερταμείου. Το ύψος εξάλλου του πρωτογενούς πλεονάσματος θα παραμείνει στο εξωφρενικό υψηλό 3,5%! Και το πιο απάνθρωπο: απαιτούν να επιστραφούν τα αναδρομικά του ΕΚΑΣ απ' τους ζάπλουτους

συνταξιούχους ή να βρεθούν ισοδύναμα από μια αποστραγγισμένη ελληνική οικονομία.

Η συμφωνία στο Γιούρογκρουπ καθρεφτίζει την απληστία των ιμπεριαλιστών, αφού απαιτούν και νέα συμπληρωματικά μέτρα στο βαρύτατο Τρίτο Μνημόνιο, ενώ οι μεθοδεύσεις τους παραπέμπουν στη χρηματολαγνεία τοκογλύφου και στο σατραπισμό απόλυτου μονάρχη. Συγκεκριμένα: διαιρούν τα δάνεια σε υποδόσεις, για να ελέγχουν ότι εκπληρώνεται και αποδίδει το πρόγραμμα, ενώ διαβεβαίωσαν ότι η ασφυκτική εποπτεία θα συνεχιστεί και μετά το 2018, σύμφωνα με δηλώσεις του Ντάισεμπλουμ. Δηλαδή η χώρα θα είναι φόρου υποτελής επ' αόριστον στις Βρυξέλλες, εφόσον κυριαρχεί η δουλοπρεπής αστική πολιτική. Μοναδική ελπίδα η ανατροπή της απ' τη μόνη πραγματικά αντίθετή της αντικαπιταλιστική πολιτική.

Η εκτελεστική εξουσία και τα συστημικά κόμματα, σε στρατηγική ομοφωνία, ποδηγετούν τη Βουλή στην πολιτική που απαιτεί η ΕΕ

Το Τρίτο Μνημόνιο δεν επισωρεύει μόνον ασήκωτα οικονομικά βάρη στις πλάτες του λαού! Αναπόφευκτα σφίγγει και τη θηλιά ενός ακραίου πλέον αυταρχισμού και μιας ασφυκτικής συρρίκνωσης της εθνικής ανεξαρτησίας με σύμμαχο και εκτελεστή αυτής της πολιτικής τη δουλόφρονα αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό της στον πιο ενεργητικό ρόλο. Εξαιρετικά δείγματα υποταγής και αυταρχισμού παρέχουν αδιάπτωτα οι Έλληνες διεκπεραιωτές αυτής της πολιτικής. Σε κρίση ειλικρίνειας ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Γ. Δραγασάκης αναγνώρισε ότι: «η πολιτική της χώρας συνεχίζει να διαμορφώνεται υπό την πίεση ασφυκτικής εποπτείας και συχνά οι επιλογές που προσφέρονται δεν είναι ανάμεσα στο καλό και το κακό, αλλά ανάμεσα στο κακό και το χειρότερο». Ενώ κι ο εθναμύντορας Π. Καμμένος την επαύριο της θετικής, φυσικά, ψήφου του για το πολυνομοσχέδιο με συντριβή παραδέχτηκε ότι «η επιβολή του ανώτερου ΦΠΑ στα νησιά αποτελεί αντισυνταγματική και εγκληματική πράξη»!

Αλλά και οι δανειστές κάνοντας επίδειξη της επικυριαρχίας τους ρητά δηλώνουν ότι η εποπτεία των δρώμενων της κυβέρνησης θα ασκείται ανά μήνα και εις το διηνεκές, απαιτούν να παγώσουν τα ειδικά μισθολόγια παρά τις δικαστικές αποφάσεις, να θεσπιστεί δικαστική ασυλία (εύγλωττη για τις «αποικιοκρατικές» βλέψεις τους) για το διοικητικό συμβούλιο του ΤΑΙΠΕΔ, πιέζουν για επιτάχυνση συγκρότησης του άλλου φέουδού τους, της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων, επιβάλλουν αλλαγή τής μόλις ψηφισθείσας διάταξης για τα κόκκινα δάνεια επί τα χείρω, επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων, παρά τις νομικές εκκρεμότητες, με προτεραιότητα την ιδιωτικοποίηση του Ελληνικού (εντός του Ιουνίου)! Και

του ΑΔΜΗΕ...

Η ασφυκτική εποπτεία, ο δημοσιονομικός διορθωτής (κόφτης), το υπερταμείο, η Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων συρρικνώνουν σε βάθος την εθνική κυριαρχία του αστικού κράτους και την αστική δημοκρατία. Βέβαια, η κυριαρχία και η σχετική αυτοτέλεια των αστικών κρατών στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, και μάλιστα των περιφερειακών καπιταλιστικών χωρών, είναι σαφώς περιορισμένη και περιορίζεται περισσότερο με την ένταξή τους στη μνημονιακή μορφή των νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων. Σταδιακά ακυρώνεται η δυνατότητα αυτοκαθορισμού του εθνικού αστικού κράτους και στις εξωτερικές σχέσεις και στο εσωτερικό της χώρας. Έτσι, σταδιακά ακυρώνεται και η αστική δημοκρατία, εφόσον η αστική πολιτική τάξη ετεροκαθορίζεται και αποστοιχίζεται απ' τη λαϊκή ετυμηγορία, που την ανέδειξε κυβέρνηση, και επιβάλλει καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας στις υποτελείς τάξεις. Ακόμη κι όταν οι πολίτες αναδεικνύουν με την ψήφο και τους αγώνες τους κυβερνήσεις με εντολή εκδημοκρατισμού, η άρχουσα τάξη δεν επιτρέπει ούτε και σε μια κυβέρνηση «αριστερού» προσήμου να προχωρήσει σε μέτρα εκδημοκρατισμού που έχει επαγγεληθεί. Αλλά επιβάλλει άρση και κατακτημένων πολιτικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, περικοπή που επίκειται στο πλαίσιο του Τρίτου Μνημονίου, κατ' ακολουθίαν των «βέλτιστων πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών της ΕΕ... τύπου Ολάντ, σ' έναν άξονα αντιδημοκρατικού κατήφορου με καρατόμηση εργασιακών (κατάργηση συλλογικών συμβάσεων) και πολιτικών ελευθεριών (ανάδειξη της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου σε ουσιώδη και δυσώδη παράγοντα της κοινοβουλευτικής και εκτελεστικής εξουσίας».

Ο συσχετισμός της ιμπεριαλιστικής ΕΕ ως υπερδύναμης έναντι του ελληνικού περιφερειακού καπιταλισμού, και ιδιαίτερα στη μέγγενη του μνημονιακού καταναγκασμού, καθυποτάσσει και τις τρεις κρατικές εξουσίες (εκτελεστική, νομοθετική, δικαστική) κυρίως με τη δύναμη της οικονομικής ισχύος, αλλά και παράγωγων θεσμών (επιτροπεία, υπερταμείο, ανεξάρτητη αρχή εσόδων, δημοσιονομικός διορθωτής κ.ά.), εξαιτίας όμως και της αταλάντευτης αστικής και φιλοϊμπεριαλιστικής στρατηγικής, αλλά και της εξουσιολαγνείας των κυβερνώντων, συμπεριλαμβανομένου και του τέως αριστερού ΣΥΡΙΖΑ.

Η υποταγή συνολικά του ελληνικού κράτους στην ιμπεριαλιστική ΕΕ εξασφαλίζεται διά της υπερενισχυμένης στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό εκτελεστικής εξουσίας. Ιδίως σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης, λόγω δομικής κρίσης, η εκτελεστική εξουσία απορροφά – περιθωριοποιεί τη νομοθετική και τη δικαστική εξουσία χωρίς να τις καταργεί (κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός). Με την υπερενίσχυσή της η εκτελεστική εξουσία φαίνεται ότι θα μπορούσε να προβάλλει αντιστάσεις στους επικυρίαρχους, απαλλαγμένη, επί παραδείγματι,

από οχλήσεις αντίπαλων πολιτικών δυνάμεων. Συμβαίνει το εκ διαμέτρου αντίθετο. Η εκτελεστική εξουσία και η δύναμη εκτελεστική εξουσία των συστημικών κομμάτων, σε στρατηγική ομοφωνία, ποδηγετούν τη Βουλή στην πολιτική που απαιτεί η ΕΕ, με ιδεολογικοπολιτική ηγεμονία αλλά και με τη βία ακόμη και μαζικών διαγραφών βουλευτών, με συμπαριστάμενη ενεργά την κεφαλαιοκρατία και τους πανίσχυρους ιδεολογικούς μηχανισμούς του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Η επικυριαρχία της ΕΕ επί του ελληνικού αστικού κράτους εξασφαλίζεται πρώτιστα διά του οικονομικοπολιτικού συσχετισμού, αλλά, όπως προαναφέραμε, και διά θεσμών που αντανakλούν και εμπεδώνουν αυτή την επικυριαρχία, όπως η υπερεντατική και διαρκής πλέον εποπτεία, το υπερταμείο, ο «κόφτης», η αρχή εσόδων. Οι θεσμοί αυτοί (και όχι μόνον), που στην ουσία εκτοπίζουν την εθνική κυριαρχία στην εξωτερική αλλά και στην εσωτερική πολιτική, είναι χαρακτηριστικοί του ιδιότυπου «μισοκράτους» (εν εξελίξει πάντως), όπως η ΕΕ, στο στάδιο της κυριαρχίας των πολυεθνικών και των ολοκληρώσεών τους, που συνθλίβουν τις υποτελείς τάξεις, αλλά αποχυμώνουν και το εθνικό αστικό κράτος. Όχι μόνον οι θεσμοί επιτροπείας (που η μετωνυμία τους σε θεσμούς δεν άλλαξε το χαρακτήρα τους) αλλά και οι νεότευκτοι θεσμοί (υπερταμείο, κόφτης, αρχή εσόδων), όχι μόνο λόγω του καθοριστικού οικονομικοπολιτικού συσχετισμού, αλλά και λόγω της συγκρότησης και της λειτουργίας τους, σαφώς εκφράζουν τα συμφέροντα της ΕΕ και όχι του ελληνικού αστικού κράτους, παρά τις σοφιστείες των δημοκόπων του ΣΥΡΙΖΑ. Διότι, όπως ρητά αναφέρεται στη συμφωνία, «δεν ανήκουν στον δημόσιο τομέα», η λειτουργία τους είναι σαφώς οριοθετημένη απ' την ΕΕ (κωδικοί κόφτη), η ΕΕ εγκρίνει ή και ορίζει (υπερταμείο) τα μέλη των διοικήσεων, οι αποφάσεις τους δεν εγκρίνονται απ' τη Βουλή, υπερβαίνουν τη δικαιοσύνη (ιδιωτικοποιήσεις ταμείων εθνικής σημασίας – λιμάνια, αεροδρόμια), οι αποφάσεις τους λαμβάνονται χωρίς την παρέμβαση κρατικών λειτουργιών, η εθνική περιουσία εκχωρείται για 99 χρόνια! Παρά τούτα, είναι αβάσιμη η αντίληψη ότι στη χώρα έχει εγκαθιδρυθεί καθεστώς νεοαποικιοκρατίας, διότι η άρχουσα τάξη, παρά τη συρρίκνωση της κυριαρχίας της, συμμαχεί και συναινεί με τις πολυεθνικές και την ΕΕ.

Πηγή: ΠΡΙΝ